

16-а Неділя після Тройці (Мт.25, 14-30)

В ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа.

Христос серед нас!
Дорогі брати і сестри!

Сьогоднішнє Святе Євангеліє навчає нас про таланти, які нам були даровані нашим Творцем. Святий Євангелист Матвій говорить про рабів і господаря, який, відходячи у далеку країну, доручив їм своє майно. Одному він дав п'ять талантів, другому – два, третьому – один, кожному за його спроможністю.

Зверніть увагу. Раби – це ми, люди, господар – це Господь наш Ісус Христос, наш Творець і Спаситель, що роздає кожному ті чи інші дарування. Таланти – це душевні й тілесні сили, а також здібності, які дає Бог кожній людині.

Під талантами треба розуміти і те служіння у суспільстві, яке довірив Бог кожному. Хто одержав більше талантів, той повинен більше зробити для добра людей і більше удосконалити себе для вічного життя, а хто – менше, з того менше буде вимагатися на Суді Божому.

А що ж вимагатиме Господь від наслід час нашого звіту?

Якщо Господь Бог дарував нам надзвичайний розум, то Він питає, яка користь була від нашого розуму людям, і чи послужили ми цим розумом славі Творця-Бога.

Якщо Господь дарував нам здоров'я та тілесні сили, то Господь Бог питає чи була від цього користь нашим ближнім. Особливо Господь Бог питає нас, як ми використали наш час.

Як будуть відповідати ті, що одержали добре здоров'я, а принесли його у жертву пияцтву, розпусті та іншим порокам, про які навіть соромно говорити?

Як будуть відповідати ті, що одержали здібність у кропітливій праці громадського життя, а принесли її у жертву байдужності – і оселилися в країній хаті.

Як будуть відповідати ті, що призначені провідній праці суспільного життя, а принесли їй недбайливість, мовляв нехай інші залазять у клопіт.

Тяжке випробування на Суді Божому чекає кожного з нас, тому ніхто не може виправдатися тим, що він не знав, як треба жити на землі. Кожна людина має у своєму серці закон Божий, а це є наша совість. І згідно з цим законом буде Христос буде судити кожного із нас.

Буває так, що людина легковажить законами Божими і порушує закони правильного харчування, закони правильного вживання свого часу. Часто ми не помічаємо особливої шкоди, живемо безтурботно, обманюючи себе, що ніби то ми робимо все правильно.

Але прийде час коли нам прийдеться розплачуватися за порушення всіх законів, нам прийдеться розплачуватися і за закопані таланти. Ми всі будемо давати звіт перед Господом Богом.

Звіт... страшний будь який, навіть малий звіт, і навіть на землі, де багато чого можна приховати, багато чому надати іншого забарвлення, виправдатися начебто пристійною метою і спонукою.

Але нас чекає вище правосуддя, воно у владі Того, Хто знає і думки, і сердечні почуття, Він бачить усе – найтаємніше, як говорить Свята Євангелія: "Нема нічого захованого, що не відкрилося б перед Господом Богом". Звіт перед цим правосуддям дійсно страшний!

Отже, і природа, і здоровий наш глузд одностайно говорять нам про неминучність цього звіту і на цьому звіті, Ісус Христос запитає кожного з нас:

Чи були ми вірні заповітам Божим і чи були добрими дітьми українського народу?

Чи були ми добрими дітьми нашої Святої Церкви?

В Церкві Христовій ми, діти Божі, збираємо найбільші скарби - таланти. Вони далеко цінніші від золота, срібла чи дорогоцінного каміння. Духовий капітал далеко цінніший для людини, ніж всі багатства світу.

Навіть в земній боротьбі не той народ перемагає, який володіє великими скарбами, а той, який надбав найбільше духових скарбів. Сумним прикладом цього може бути й наш український народ. Ввесь

культурний, світ визнає, що наша Батьківщина - Україна - це країна, дуже багата на матеріальні скарби, бо має досить мінеральних покладів і найурожайнішу землю, але вона була використовувана займанцем, так званим "старшим братом", що дотепер поводився як безсовісний сатрап і визискувач, що висосав із нашої Батьківщини останні соки і в той спосіб винищував нас!

Наші так звані «союзники» не тільки забирала від нас матеріальне добро, але й духове. Наїзники України тримали нас в стані кріпаків і навіть сьогодні найшли собі однодумців. Але наш український народ поволі прозрів, пробудився й виставив завзяту оборону, прямуючи до Самостійности-Незалежности – не тільки в політичному розумінні але і в духовному. Господь нам у цьому допоміг, бо "зліпок народів" так званого ССРСР розпався на самостійні держави. Наш народ дотепер був бідний на матеріальні й духові скарби-таланти тому, що нас просто грабували. Але прийшов час, що наш народ почав жити вже на своїй землі і почав розвиватися.

Ми знаємо що недруги українського народу не сплять, вони не склали свої руки, а навпаки, вони підсилили напад на Україну – вони хочуть зовсім знищити наші духовні скарби – всілякими заманами, спокусами та так званими «канонами».

На привеликий жаль, до них приєдналася частина несвідомих українців, які помагають москалеві латану сорочку з матері знімати. До них також приєдналася так звана «церковна верства», яка топче своє рідне, яка спиною відвернулася від нашої Рідної Церкви – їм мачуха рідніша Рідної Матері.

Але ми знаємо, що за всі даровані нам таланти ми будемо давати звіт перед Осточним Суддею.

Тому прислухаймося до слів апостола Павла: “Благаю вас поводитися гідно звання, до якого ви покликані”.

Боже ласкавий, Боже милосердний, ми були вірні твоїм заповідям, вислухай нині наші благання і помагай нам у наших чесних і справедливих змаганнях, бо ми на Тебе надіємось, Тобі поклоняємось і Тебе славимо, нині, і повсякчас, і на віки вічні.

Амінь. В ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа. Христос серед нас!